

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΥ ΧΑΟΥΣ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΧΙΩΝΟΥΤΥΡΟΣ

ΠΑΤΡΙΚ
ΝΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

ΧΙΟΝΟΤΟΠΟΣ

Μια ιστορία
του *Κινούμενου χάους*

Μετάφραση
Γιώργος Μπλάνας

ΔΕ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΓΟΥΙΛΦ.

«Πίσω!» φώναξε. «Πίσω στο σκάφος!»

Το μόνο που έβλεπα στον Θόρυβό του ήταν το λευκό που μας περιέβαλλε: ψηλό, πυκνό χιόνι, που είχε εισβάλει με τον εφιάλτη, σκεπάζοντας γη και ουρανό. Ντρέπομαι που το λέω, αλλά μ' έπιασε πανικός, επειδή –ειλικρινά– αν δεν ήμουν τυφλός, σίγουρα θα τυφλωνόμουν τώρα. Και ύστερα είδα, μέσα από τα μάτια του Γουίλφ, το κόκκινο αυλάκι στο χιόνι, τόσο πλατύ και βαθύ που δεν υπήρχε περίπτωση να είναι ζωντανός αυτός που το χάραξε.

«Σε τσάκωσα», είπε, αρπάζοντας το μπράτσο μου και σπρώχνοντάς με μπροστά. Έτρεχε και με τραβούσε, αλλά ο Θόρυβός του ήταν τόσο μερδεμένος που δεν μπορούσα να τον ακολουθήσω, κι έπεσα και κόντεψε να με θάψει το χιόνι.

Ο Γουίλφ έσκυψε αμέσως και μ' ανασήκωσε. «Πρέπει να πάρουμε τα πόδια μας, Λι, να το σκάσουμε αποδώ πέρα».

«Άσε με», είπα. «Βοήθα τους άλλους. Εγώ μόνο βάρος είμαι μ' αυτό τον καιρό...»

«Μην το συζητάς, Λι...»

Και ύστερα ήρθε πάλι το μουγκρητό.

Το τέρας ή ό,τι διάολο ήταν αυτό το πράγμα είχε κάνει κύκλο και ξαναρχόταν.

Χωρίς δεύτερη κουβέντα, ο Γουίλφ πέρασε τα χέρια του κάτω από τις μασχάλες μου, με ξανάστησε στα πόδια μου και άρχισε μάλλον να με σέρνει με όλη του τη δύναμη, παρά να με στηρίζει να περπατήσω. Δεν μπορούσα να δω τίποτα... μόνο αυτό που μου έδειχναν τα μάτια του: χιόνι, λευκό χιόνι, όλο και πιο λευκό κι όλο πιο πολύ να πέφτει...

Και ήρθε πάλι πίσω μας το μουγκρητό, απότομα, σαν να κουρέλιαζε τον χιονισμένο αέρα. Ήρθε από ψηλά, από τρομακτικά, απίστευτα ψηλά κι ο Θόρυβός του άλλο δεν έλεγε παρά πως ήθελε να μας σκοτώσει.

Ο Γουίλφ μ' έσπρωξε πίσω από έναν χιονόλοφο, το κοντινότερο μέρος που υπήρχε να κρυφτούμε. Ακούσαμε τα τερατώδη πόδια να βροντούν, ορμώντας καταπάνω μας με φορκαλέα αστραπιαίες δρασκελιές...

Αλλά μας προσπέρασαν κι ακούσαμε κάπου πέρα ένα ουρλιαχτό, ένα ανθρώπινο ουρλιαχτό...

Κόπηκε απότομα.

«Πρέπει να τους βοηθήσουμε», είπα.

«Ναι», είπε ξερά ο Γουίλφ και είδα τον Θόρυβό του να βουίζει.

Η μέρα ήταν πεντακάθαρη όταν βγήκαμε από το ανιχνευτικό σκάφος. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι απειλής. Είχαμε δει τη θύελλα να πλησιάζει κι αποφασίσαμε να γυρίσουμε πίσω, αλλά πριν προλάβουμε να μαζέψουμε τα πράγματά μας, τα σύννεφα πετάχτηκαν από τα γυμνά δέντρα και μας χτύπησαν σαν τυφώνας.

Κι η θύελλα έφερε κάτι μαζί της.

Η Φόστερ είχε πάρει ένα ντουφέκι, αλλά ήταν η πρώτη

που έπεσε. Ούρλιαξε και μετά σιωπή. Οι άλλοι το βάλανε στα πόδια, προσπαθώντας να φτάσουμε στο σκάφος, αλλά μέσα στη χιονοθύελλα, που όσο πήγαινε και δυνάμωνε, όλοι έβλεπαν ό,τι κι εγώ ο τυφλός: τίποτα.

Ο Θόρυβος του Γουίλφ μού έδειχνε πως το μυαλό του είχε κολλήσει στα πυροβόλα, με τα οποία είναι εξοπλισμένο κάθε ανιχνευτικό σκάφος.

«Πρέπει να δοκιμάσουμε», είπα.

«Ντάξει».

Μ' άρπαξε από το μπράτσο κι αρχίσαμε πάλι να τρέχουμε ανάμεσα στα δέντρα και τα βράχια, για να ξεφύγουμε απ' το μουγκρητό, που όλο και μας κύκλωνε. Από τα βάθη του γαλακτερού αέρα που μας τύλιγε έφταναν οι πανικόβλητες κραυγές των άλλων. Είχα χάσει εντελώς τον δρόμο για το σκάφος, αλλά φαίνεται πως ο Γουίλφ τον ήξερε, επειδή είδα μέσα στον Θόρυβό του να ορθώνεται το σκοτεινό περιγράμματά του. Κάποιος στεκόταν στη θύρα επιβίβασης. Ήταν ο Μίικελσεν και μας έκανε έξαλλες χειρονομίες να βιαστούμε.

«Γρήγορα!» φώναξε.

«Τα όπλα;» ρώτησε ο Γουίλφ καθώς ορμούσε στη μικρή ράμπα.

«Έτοιμα», ακούστηκε από το πιλοτήριο η Κόλλιερ, με τα χέρια να πετάνε πάνω από τις οθόνες, που έδειχναν τα θερμικά αποτυπώματα όσων βρισκονταν έξω.

Ο Γουίλφ τα κοίταξε –το ίδιο κι εγώ μέσα από τον Θόρυβό του– και είπε: «Μονάχα δυο;»

«Η Φόστερ, ο Ζιάνγκ και η Σταμπς είναι νεκροί», είπε ξερά η Κόλλιερ, δείχνοντας στις οθόνες τα ασάλευτα σώματα, που καθώς τα εγκατέλειπε η θερμότητά τους, η υπέρυθρη λάμψη των αποτυπωμάτων τους γινόταν μπλε. Σε διαφορετικές οθόνες, πλάι στην κεντρική, δύο άλλες σι-

λουέτες έτρεχαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο υπολογιστής τις ταυτοποίησε. Αριστερά ήταν η Φουκουνάγκα και δεξιά η Τζέφφερσον. Και ξαφνικά βρεθήκαμε να παρακολουθούμε ένα μπλε ακαθόριστο αποτύπωμα, το λιγότερο τρεις φορές το μπόι της Τζέφφερσον, να προβάλλει πίσω της, ν' αρπάζει την πορτοκαλί σιλουέτα της από τα πόδια και να την κάνει δυο κομμάτια...

«*Ιησούς Χριστός!*» είπε ο Μίκκελσεν.

«Οι πύραυλοι ενεργοποιήθηκαν», είπε η Κόλλιερ δουλεύοντας τα κουμπιά ελέγχου των εκτοξευτήρων.

«Τι είναι αυτό το πράγμα;» ρώτησα.

«Πού 'ναι αυτή η Ντόσον;» είπε ο Γουίλφ κι ένιωσα τον Θόρουβό του να σαρώνει σχολαστικά τις οθόνες. Δεν εντόπισε κανένα αποτύπωμα που να έδειχνε αν ήταν ζωντανή ή νεκρή.

«Πάει για τη Φουκουνάγκα!» φώναξε ο Μίκκελσεν. Το μπλε ακαθόριστο αποτύπωμα μόλις που το διακρίναμε, σαν να είχε την ίδια θερμοκρασία με το περιβάλλον. Είχε γυρίσει και άφηγε το σημείο όπου κειτόταν νεκρή η Τζέφφερσον, περνώντας από τη μια οθόνη στην άλλη. Η Φουκουνάγκα ήταν δυνατή και υγιής γυναίκα, αλλά είχε περάσει κατά πολύ τα εξήντα. Δεν υπήρχε περίπτωση να ξεφύγει...

«Οι πύραυλοι είναι έτοιμοι», είπε η Κόλλιερ, αρπάζοντας το χειριστήριο εκτόξευσης και βάζοντας το δάχτυλο στο πλήκτρο πυροδότησης. «Ο στόχος κλείδωσε...»

«Στάσου!» είπε ο Γουίλφ. «Είναι κόσμος εκείδά!»

Οι οθόνες γέμισαν με μικρότερες σιλουέτες που πετάγονταν μέσ' απ' τη χιονοθύελλα. Τα θερμοκά αποτυπώματά τους ήταν πορτοκαλί, αλλά λιγότερο έντονο από το αποτύπωμα της Φουκουνάγκα, που έτρεχε. Πέντε, δέκα, είκοσι. Σειρές ολόκληρες ξεπρόβαλλαν από το πουθενά.

Κι ανάμεσά τους, ένα έντονο κόκκινο αποτύπωμα. Ο υπολογιστής ταυτοποίησε την Ντόσον.

«Σπακλ;» ρώτησε ο Μίκελσεν.

«Αποκλείεται», είπε η Κόλλιερ. «Μας είπαν πως...»

«Το τέρας στάθηκε», είπε ο Γουίλφ. «Φεύγει».

Είδαμε το τεράστιο μπλε αποτύπωμα να παρατάει το κυνήγι της Φουκουνάγκα, να γυρίζει και να εξαφανίζεται στο δάσος, με τα μουγκρητά του να σβήνουν σιγά σιγά.

Οι ανάσες μας βάρυναν καθώς κοιτούσαμε έκπληκτοι την απρόσμενη εξέλιξη.

«Τι διάολο έγινε;» είπα τελικά.

«Σάματις ξέρω;» είπε ο Γουίλφ και τον είδα στον Θόρυβο του Μίκελσεν να κοιτάζει τη ράμπα επιβίβασης συνοφρωμένος. «Άμα υπάρχει απάντηση όμως, θα την ψάξω και θα τη βρω».

Σύμφωνα με τις πληροφορίες από τους θύλακες των Σπακλ που συναντήσαμε στην πορεία μας, υποτίθεται πως ο χιονότοπος, πέρα από το αρκτικό δάσος, θα έπρεπε να είναι εντελώς έρημος, η εσχατιά του φυτικού και ζωικού κόσμου, πριν από τους παγετώνες που σχημάτιζαν τον βόρειο πόλο του πλανήτη.

Τόπος αφιλόξενος, μη κατοικήσιμος, το τελευταίο σύνορο.

Γιατί πήγαμε εκεί;

Γιατί όχι;

Οι πρώτοι πρώτοι άποικοι του Νέου Κόσμου δεν είχαν περιθώρια για πολλές εξερευνησεις, αφού έπρεπε να φροντίσουν για την επιβίωσή τους –πόλεμος, καταπίεση, αδιόρθωτη ηλιθιότητα– πλάι σ' ένα μακρύ ποτάμι που ερχόταν από την εγκαταλεημένη Πρέντισταουν δυτικά, διέσχιζε το Χέβεν, περνούσε έξω από το έρημο πια χωριό Οραίζον και χυνόταν στον ωκεανό ανατολικά.

Εννοείται πως από κει και πέρα απλωνόταν πάντα ένας ολόκληρος κόσμος. Ένας κόσμος κατοικημένος από το είδος που πολεμήσαμε όχι μία αλλά δύο φορές (ανέφερα παραπάνω την αδιόρθωτη ηλιθιότητα που μας έδερνε).

Τον πρώτο πόλεμο μόλις που τον πρόλαβα – δεν είμαι τόσο μεγάλος.

Τον δεύτερο πόλεμο τον είδα περισσότερο απ' όσο μπορούσα ν' αντέξω.

Έμαθα, ωστόσο. Όλοι μάθαμε. Μάθαμε να ξαναζούμε.

Μάθαμε να δεχόμαστε βοήθεια όταν τη χρειαζόμαστε. Και τη χρειαζόμαστε πολύ, πάρα πολύ, μετά τον δεύτερο πόλεμο. Ίσως και να μάθαμε τελικά να ζούμε σ' έναν πλανήτη γεμάτο Σπακλ κι άλλους ανθρώπους, αφού το νέο κύμα αποίκων ξύπνησε από τον ύπνο του ταξιδιού κι ανακάλυψε τον Θόρυβο και τον λίγο πολύ κατεστραμμένο πολιτισμό αυτών που προηγήθηκαν, έναν κόσμο που έπρεπε κυριολεκτικά να ξανακατοικηθεί.

Αλλά και μερικοί από μας τους προηγούμενους ξυπνήσαμε από τον δικό μας ύπνο. Εγώ τυφλώθηκα από ένα όπλο Σπακλ, αφού είδα πρώτα τους ανθρώπους που είχα στη φροντίδα μου να πεθαίνουν από τα ίδια όπλα.

Αν ο πόλεμος είναι σκληρός –και είναι πάντα, να πάρει ο διάολος–, το μετά είναι κι αυτό σκληρό, με τον δικό του τρόπο. Αλλά βάλουμε τα δυνατά μας. Έκανα κι εγώ ό,τι περισσότερο μπορούσα. Χρησιμοποιώ τον Θόρυβο των άλλων για να βλέπω – κυρίως του Γουίλφ αλλά και των Σπακλ που μας βοηθούν. Κι όταν βλέπω με τα δικά τους μάτια, μερικές φορές σκέφτομαι πως μπορεί να μοιάζουμε περισσότερο απ' όσο πιστεύουμε και πως τα πράγματα δεν είναι τόσο άσχημα, πως υπάρχει ελπίδα.

Μερικές φορές.

Πάντως η ανοικοδόμηση συνεχίζεται. Νέα σπίτια για

τους νέους ανθρώπους, ανακατασκευή των κατεστραμμένων για τους παλιούς – πιο γερά αυτή τη φορά.

Αν και πάλι πρέπει να πω «μερικές φορές». Υπάρχουν προβλήματα, αλλά οι άνθρωποι δουλεύουν για να τα λύσουν, οι άνθρωποι προσπαθούν.

Κι όλα αυτά εξαιτίας κάποιων φίλων μου. Κάποιων φίλων μου που δεν μπορούσαν να καταλάβουν πόσο καλό είχαν κάνει, επειδή...

Τέλος πάντων. Τα νέα διαστημόπλοια προσγειώθηκαν, οι νέοι άποικοι ξύπνησαν και ξαφνικά βρεθήκαμε ανάμεσα σε πέντε φορές περισσότερους ανθρώπους απ' όσους είχαμε δει ποτέ. Απίστευτος Θόρυβος. Ο Γουίλφ κι εγώ δουλέψαμε σκληρά, προσφέροντας κάθε είδους βοήθεια, θάβοντας το μεγαλύτερο μέρος των βαριών πυροβόλων μας σ' ένα εγκαταλειμμένο ορυχείο (άσχετα πως εγώ υποστήριξα ότι έπρεπε να τα θάψουμε όλα), καθαρίζοντας τα ερείπια, φροντίζοντας για τη χειμερινή σοδειά και εξηγώντας στους άντρες και στ' αγόρια που μόλις είχαν ξυπνήσει πώς να κάνουν τον Θόρυβο πιο υποφερτό.

Εξαντλητική, ασταμάτητη δουλειά. Άξιζε όμως τον κόπο.

Παρ' όλα αυτά, κάποιοι από τους νέους αποίκους πρότειναν μια εξερευνητική αποστολή. Εμένα μου άρεσε αυτό. Το ίδιο και του Γουίλφ, παρόλο που η γυναίκα του δε χάριξε καθόλου που θα έλειπε τέσσερις βδομάδες – τόσο είχαμε υπολογίσει.

Ήμαστε δέκα συνολικά. Εγώ, ο Γουίλφ, η Κόλλιερ (φροντιστής σ' ένα διαστημόπλοιο των αποίκων και πιλότος μας) και ο ανθρωπολόγος Μίκκελσεν, που ήθελε να μελετήσει τους διάφορους θύλακες των Σπακλ που ελπίζαμε να συναντήσουμε· η Ντόσον, η Σταμπς, ο Ζιάνγκ και η Τζέφφερσον, γεωπόνοι και οικολόγοι, που ήλπιζαν να

βρουν ντόπιες πηγές διατροφής κατάλληλες για μας· και η Φόστερ και η Φουκουνάγκα, που νομίζω πως ήταν όπως εγώ κι ο Γουίλφ: εργαζόνταν σκληρά και ήθελαν ένα δίλημμα για να δουν τι υπήρχε παραπέρα. Ήμαστε οι τυχεροί που διάλεξε το νέο Συμβούλιο να πάμε στην εξερευνητική αποστολή, παρόλο που... Ναι, το παραδέχομαι... εγώ κι ο Γουίλφ το σπρώξαμε λίγο το πράγμα.

Πριν φύγουμε, ένας φίλος μου, απ' αυτούς που έπαιξαν ρόλο στο σταμάτημα του πολέμου, μίλησε στον ηγέτη των Σπακλ –Ουρανό τον έλεγαν– κι εκείνος μας εξασφάλισε μια οίγουρη πορεία, στέλνοντας μηνύματα να μας βοηθούν, όπου προσγειωνόμαστε.

Κατά τη γνώμη μου, ήταν το λιγότερο που μπορούσε να κάνει.

Κι έτσι, ξεκινήσαμε τραβώντας βόρεια, όσο πιο μακριά μπορούσαμε να φτάσουμε. Περάσαμε βουνά και πεδιάδες, μια ομάδα λιμνών που δεν είχε δει ποτέ ανθρώπου μάτι και δάση τόσο μεγάλα που ακόμα και καθώς πετούσαμε από πάνω τους, δεν μπορούσαμε να δούμε πού τέλειωναν. Σταματήσαμε σε κάθε είδους τόπο, συναντήσαμε κάθε είδους Σπακλ και είδαμε κάθε είδους άγνωστο ζώο, προχωρώντας σταθερά προς τον βορρά.

«Μέχρι πού θα πάμε;» ρωτούσε ο ένας τον άλλον.

«Μέχρι το τέλος», ερχόταν πάντα η απάντηση.

Είστε ασφαλείς, μας έδειξε στον Θόρυβό του ο επικεφαλής Σπακλ. Ο Χιονότοπος έφυγε.

«Ο ποιος;» είπε ο Μίκκελσεν.

Μπροστά μας βρισκόταν ένα λεφούσι –μερικές δεκάδες, τέλος πάντων– Σπακλ και είχαν μαζί τους την Ντόσον και τη Φουκουνάγκα – ζωντανές.

Δεν είχαμε ιδέα από πού ξεφύτρωσαν.

«Είσαι ντάξει, Κόννι;» ρώτησε ο Γουίλφ τη Φουκουνάγκα. Εκείνη είχε σκεπάσει το στόμα της με την παλάμη της και προσπαθούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της, αλλά έγενεψε να.

Ο Γουίλφ την αγκάλιασε. Η Ντόσον πλησίασε και τους αγκάλιασε και τους δύο.

Το συνήθιζαν γενικά οι άνθρωποι να καταφεύγουν στην αγκαλιά του Γουίλφ.

«Τέσσερις νεκροί», είπε η Κόλλιερ στον επικεφαλής των Σπακλ, ψάχνοντας κάποιον να ξεσπάσει. «Τι διάολο έγινε; Μας είπατε πως...»

Λυπόμαστε για τις απώλειές σας, είπε ο Σπακλ – και το πιο απρόσμενο ήταν πως το εννοούσε.

Η θλίψη τους είχε έναν ζήλο που μας αποστόμωσε. Έμοιαζαν να δίνουν ο ένας στον άλλο με τη σειρά τη συντριβή τους.

Και τότε έγινε κάτι πολύ παράξενο. Ο Θόρυβός μου γέμισε με μια πανδαισία Θορύβων Σπακλ – κάτι που δεν το είχα ξαναιώσει. Είχε χρώματα πάνω σε χρώματα και ήχους και σχήματα που έμοιαζαν με καθαρά συναισθήματα, κι εγώ έπλεα μέσα τους και στριφογύριζα...

Κι ύστερα, πάει, χάθηκαν.

Γύρω σιωπή. Η Κόλλιερ, η Φουκουνάγκα και η Ντόσον, οι τρεις γυναίκες που απόμειναν από τις έξι της αποστολής, είχαν μαρμαρώσει από την έκπληξη.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Φουκουνάγκα. «Όλοι απλά πάγωσαν».

«Αισθάνομαι...» είπε ο Μίκκελσεν, κοιτάζοντας τα χέρια του σαν να ήταν ολοκαίνουρια. «Αισθάνομαι διαφορετικά».

«Πιο λίγη στενοχώρια», είπε ο Γουίλφ, παρόλο που δεν ακούστηκε ιδιαίτερα ευτυχής.

Πάντως είχε δίκιο. Κι εγώ το ίδιο αισθανόμουν, σαν να είχε φύγει λίγη από τη στενοχώρια μου, σαν να μου την είχαν πάρει οι Σπακλ.

Ελάτε, παρακαλώ, είπε ο επικεφαλής των Σπακλ. Νυχτώνει. Ο καιρός αγριεύει. Θα χρειαστείτε καταφύγιο.

«Για να είμαι ειλικρινής, εγώ προτιμώ να τη βγάλω στο σκάφος», είπε η Κόλλιερ.

«Εμείς θα πάμε από κοντά τους», είπε ο Γουίλφ, μ' έναν παράξενο τόνο στη φωνή, σαν να περίμενε κάποια αντίδραση. «Αμέ, θα πάμε».

Και ως συνήθως, όταν ο Γουίλφ μιλούσε, δε σήκωνε αντιρρήσεις.

Μας οδήγησαν μέσα στον χιονιά.

Υποθέσαμε πως μας πήγαιναν πίσω στο δάσος, στις καλύβες τους – που για κάποιο λόγο δεν τις είχαν εντοπίσει οι σαρωτές του σκάφους –, αφού πέρα από το δάσος δεν υπήρχε τίποτα. Πραγματικά, εκεί που τέλειωναν τα δέντρα άρχιζε το απόλυτο τίποτα: εκατοντάδες, χιλιάδες χιλιόμετρα χιόνι μέχρι τον πόλο του πλανήτη και ύστερα άλλα τόσα από την πίσω μεριά. Ιδέα δεν είχαμε πού πηγαίναμε – ούτε καν αν από κάτω μας υπήρχε θάλασσα ή στεριά ή και τα δύο. Αλλά τι να κάνουμε; Ακολουθούσαμε στα τυφλά τους Σπακλ.

«Είναι απίστευτο», είπε η Ντόσον, με τη φωνή της να τρέμει ακόμα από την ταραχή. «Είναι απλά απίστευτο».

Αυτά ήταν τα μόνα λόγια που της πήραμε καθώς ο επικεφαλής Σπακλ μάς παρότρυνε ατάραχος να συνεχίσουμε, σαν να μην υπήρχε τίποτα να φοβηθούμε, κανένα τεράστιο πλάσμα σαν κι αυτό που βγήκε από το δάσος και ξέκανε το μισό μας πλήρωμα.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησα μια Σπακλ δίπλα μου, αλλά

η μόνη απάντηση που πήρα από τον Θόρυβό της ήταν μια τεράστια σκιά να χάνεται στο δάσος.

Μου έλεγε πως δεν έπρεπε να φοβάμαι.

Κι ένιωσα πάλι να φεύγει ο φόβος, ν' αδειάζει εντελώς από τον Θόρυβό μου...

Ο Γουίλφ ξεφύσηξε με δυσπιστία, αλλά δεν είπε τίποτα.

Μας οδηγούσαν μέσα στην ερημιά, χωρίς να δίνουν σημασία, χωρίς να αντιλαμβάνονται καν (έτσι έδειχναν) το χιόνι που έπεφτε. Οι λειχήνες που κάλυπταν το σώμα τους ήταν οι πιο πυκνές που είχα δει, αλλά και πάλι πιο λεπτές από τα παλλά μας – που δε θα 'λεγε κανείς πως μας κρατούσαν ιδιαίτερα ζεστούς.

«Οι άνθρωποι δεν μπορούν να επιβιώσουν έτσι», προσπάθησε να τους εξηγήσει η Κόλλιερ. «Δεν εγκληματιζόμαστε όπως εσείς...»

Αλλά ο επικεφαλής Σπακλ απλά έδειξε: Εδώ είμαστε.

Στην πλαγιά ενός μεγάλου χιονόλοφου, που έμοιαζε έτοιμος να παρασυρθεί ανά πάσα στιγμή από τον άνεμο –όπως όλοι μας–, υπήρχε ένα άνοιγμα, σαν πόρτα.

Οι Σπακλ άρχισαν αμέσως να χώνονται μέσα και να χάνονται κάτω από το χιόνι. Η Ντόσον τούς ακολούθησε χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Οι υπόλοιποι κοιταχτήκαμε.

Ο πόλεμος είχε τελειώσει. Είχαμε ειρήνη με τους Σπακλ.

Σ' όλο τον δρόμο μάς πρόσφεραν πολύτιμη βοήθεια.

Κι όμως, διστάζαμε ακόμα.

Επειδή είχαμε την αίσθηση πως κάτι διαφορετικό πλανιόταν εδώ.

«Θα δούμε τώρα da», είπε ο Γουίλφ και ύστερα γύρισε στην Κόλλιερ: «Καλού κακού ας έχουμε τον νου μας από πού μπορούμε να την κοπνήσουμε».

Περάσαμε την πόρτα μαζί με τους τελευταίους Σπακλ.

Έβγαξε σ' έναν διάδρομο από πάγο, που έλαμπε, σαν να φωτιζόταν από κάπου μέσα. Καθώς προχωρούσαμε, ο διάδρομος συνέχισε να είναι από πάγο, ακόμα και μετά το σημείο όπου νιώσαμε σαν να υπήρχε βράχος κάτω από το χιόνι του δαπέδου.

«Μπορεί να είναι παγωμένη θάλασσα», είπε ο Μίκκελσεν από πίσω μας.

«Τόσο κοντά στο δάσος;» ρώτησε η Φουκουνάγκα μπροστά από τον Γουίλφ, που με οδηγούσε.

«Μη και ξέρουμε πολλά για τον πλανήτη», είπε ο Γουίλφ, σχεδόν μονολογώντας.

«Και τους κατοίκους του», είπε η Κόλλιερ από μπροστά, και μπόρεσα να δω μέσ' από τα μάτια του Γουίλφ πόσο προσεκτικά παρατηρούσε τις κινήσεις του Σπακλ που προπορευόταν.

«Θα δούμε αν έχουν κακό σκοπό», είπα σιγά.

«Το ξέρω», είπε εκείνη ήρεμα. Όμως, για άλλη μια φορά άκουγα ανησυχία. Ήξερα πως οι Σπακλ την άκουγαν κι αυτοί, αλλά δε φαινόταν να τους νοιάζει. Παράξενο, αλλά ούτε κι εμένα μ' ένοιαζε όσο έπρεπε, πράγμα ακατάληπτο.

«Κάτι είναι εδανά», είπε ο Γουίλφ όταν φτάσαμε σ' ένα σημείο όπου φάρδαινε ο διάδρομος, δημιουργώντας ένα μεγάλο δωμάτιο –κάτι σαν σπήλαιο– με τα τοιχώματά του φωτισμένα έντονα από κάποια αθέατη πηγή και το δάπεδο καλυμμένο με γούνες και πυκνές λειχήνες – ή κάτι τέτοιο. Στο κέντρο απλωνόταν ένα τεράστιο τραπέζι, που έμοιαζε να χρησιμεύει για φαγητό, συναντήσεις και συναλλαγές, επειδή ήταν γεμάτο διάφορα εμπορεύματα, γούνες αλλά και φαγώσιμα.

Διάδρομοι ξεκινούσαν από παντού και οδηγούσαν σε άλλα σπήλαια και ύστερα σε άλλα, πέρα μακριά.

Εκατοντάδες, χιλιάδες Σπακλ, σε αυτό και σε άλλα τε-

ράστια δωμάτια, επικοινωνούσαν με τους Θόρυβους τους και μας καλωσόριζαν με τέλεια, απόλυτη γαλήνη.

Ήταν το πιο ειρηνικό μέρος που είχα δει ποτέ μου.

Οι Σπακλ είχαν αλείψει τα τοιχώματα με κάποιου είδους έκκριμα, που έριχνε ακόμα περισσότερο τη θερμοκρασία του πάγου και τον σκλήραινε, για να μη λιώσει. Από τις εικόνες που είδα στον Θόρυβό τους, τα σπήλαια απλώνονταν ένα δυο χιλιόμετρα κάτω από την παγωμένη ερημιά. Κυνηγούσαν έξω, στο δάσος, αλλά βαθύτερα, εκεί που ο πάγος γινόταν πιο λεπτός, υπήρχαν μεγάλες τρύπες για ψάρεμα. Το έκκριμα που είχαν αλείψει στα τοιχώματα έβγαζε το φως που βλέπαμε και έφτανε για να φωτίσει τις καλλιέργειες διαφόρων φυτών ανθεκτικών στον πάγο και τα κοπάδια των ζώων που εξέτρεφαν – κάτι πλάσματα που έμοιαζαν με λαγούς και ήταν το αγαπημένο τους έδεσμα.

Φάγαμε κι εμείς. Ειλικρινά, ήταν πολύ καλά.

Όλα ήταν καλά. Ο Θόρυβός τους ήταν ένα θαύμα ηρεμίας. Μπορούσα να νιώσω τη θλίψη της ομάδας που μας είχε αναλάβει για την απώλεια των φίλων μας. Αλλά η θλίψη η δική μου, του Γουίλφ και του Μίγκελσεν είχε τελικά εξαφανιστεί, σαν να μην την είχαμε νιώσει ποτέ.

Ήμουν τόσο ήρεμος που δε σκεφτόμουν καν πώς γίνεται να συμβαίνει τέτοιο πράγμα.

«Δεν ξέραμε πως ήσαστε εδώ», είπε η Κόλλιερ στον επικεφαλής, προσπαθώντας να αγνοήσει τον οίκτο που ένιωθαν για τις γυναίκες μας οι Σπακλ, επειδή δεν είχαν Θόρυβο. «Δε σας εντόπισαν οι σαρωτές μας – ούτε στους άλλους θύλακες ακούσαμε τίποτα για...»

Δε μιλάνε όλοι οι Γη την ίδια φωνή, έδειξε εκείνος. Οι περισσότεροι – όχι όλοι.

Η Κόλλιερ συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω».

«Σάματις καταλαβαίνω εγώ;» είπε ο Γουίλφ, τοιμπώντας άλλο ένα κοψίδι απ' αυτό τον παγολαγό.

Ο Σπακλ έκανε μια μικρή παύση, για να μαζέψει τις λέξεις του – ήταν φανερό πως δε μιλούσε τη γλώσσα μας και προσπαθούσε να τη μάθει από τους Θορύβους μας εκείνη την ώρα–, και έδειξε: Είμαστε... Σταμάτησε, βρικόκοντας την κατάλληλη λέξη. Αυτάρκεις;

«Το βλέπω», είπε ο Μίγκελσεν, κοιτάζοντας πάλι γύρω του τους Σπακλ που πηγαινοέρχονταν κάνοντας τις καθημερινές δουλειές τους – κάποιοι κοιτάζοντάς μας με διακριτική περιέργεια αλλά οι περισσότεροι πηγαινόντας ήσυχα από το ένα δωμάτιο στο άλλο, δίνοντας μια αίσθηση γαλήνης στις προθέσεις και τις ενέργειές τους.

«Όλοι φαίνονται πολύ...» είπε η Φουκουνάγκα, κοιτάζοντας κι αυτή γύρω της.

«Χαλαροί;» την έκοψε η Κόλλιερ.

«Ήσυχοι», συμπλήρωσε η Φουκουνάγκα.

Είναι πρόβλημα αυτό; ρώτησε ο Σπακλ. Επειδή βλέπω... ταραχή στις φωνές σας. Έριξε μια ματιά στην Κόλλιερ. Όσοι έχετε.

«Οι φίλοι μας πέθαναν», είπε εκείνη, αφήνοντας να φανεί μια σπίθα θυμού. «Θέλω να πω... σας ευχαριστώ που διώξατε αυτό το... ό,τι ήταν, τέλος πάντων... αλλά θα ήθελα μερικές απαντήσεις».

«Κι εγώ», είπε ο Γουίλφ. «Νάστε καλά. Μούρλια το φαϊ. Φχαριστώ, αλλά θάθελα να μάθω τι ήτανε αυτό που βγήκε απ' το δάσος. Άντε, σας ακούμε».

Για πρώτη φορά, ο Σπακλ έδειξε να έρχεται σε δύσκολη θέση.

Ο Χιονότοπος, έδειξε.

«Για να το λες εσύ», είπε ο Γουίλφ και άδειασε ένα ποτήρι.

Ο Σπακλ μάς κοίταξε όλους και είδα μέσα στον Θόρυβό του πώς φαινόμαστε. Η Φουκουνάγκα τσακισμένη, παγωμένη, η Ντόσον τόσο ταραγμένη που σχεδόν βογκούσε όταν άπλωνε να πάρει φαγητό, η Κόλλιερ θυμωμένη, όλο και πιο θυμωμένη, απαιτώντας να μάθει.

Όμως, πόσο ήρεμο έδειχνε το πρόσωπο του Μίικελσεν καθώς έτρωγε, σαν να μην είχε δει τέσσερις ανθρώπους να πεθαίνουν. Εγώ... ντρέπομαι που το λέω, αλλά έδειχνα το ίδιο άνετος. Όσο για το πρόσωπο του Γουίλφ... δυσανάγνωστο, όπως πάντα.

Ωστόσο, φαινόμασταν ήρεμοι, όπως οι Σπακλ γύρω μας.

Ύστερα ο επικεφαλής άνοιξε τον Θόρυβό του και άρχισε να μας δείχνει πράγματα σχετικά με τον Χιονότοπο.

«Τα πιστεύεις όλα αυτά;» ψιθύρισα στον Γουίλφ όταν πήγαμε εκεί που μας είχαν στρώσει.

Η θύελλα όλο και αγρίευε έξω και οι Σπακλ μάς εξασφάλισαν ένα μέρος να μείνουμε μέχρι να περάσει. Είχαμε δικό μας ένα μικρό σπήλαιο, θερμαινόμενο με όποιο μυστήριο σύστημα είχαν επινοήσει, τέλος πάντων, αλλά όχι τόσο ώστε να βγάλει τα γάντια του ένας άνθρωπος.

«Έτσι κι έτσι», είπε ο Γουίλφ, παρόλο που μπορούσα να δω στην ετοιμότητα του Θορύβου του πως τον απασχολούσε πολύ σοβαρά.

«Νομίζετε πως μπορεί να γίνονται τέτοια πράγματα;» ρώτησε η Κόλλιερ από απέναντι.

«Αυτός ο κόσμος είναι πολύ μεγάλος», είπε ο Γουίλφ.

«Σίγουρα», συμφώνησε εκείνη.

Ο Μίικελσεν ροχάλιζε μακάρια στο βάθος του σπηλαίου, σαν να είχε βρει επιτέλους μια ήσυχη φωλιά. Η Φουκουνάγκα προσευχόταν λίγο πιο πέρα, με την πλάτη γυρι-

σμένη. Η Ντόσον μονολογούσε ψιθυριστά στο στρώμα της. Δεν είχαμε καταφέρει να της πάρουμε πολλά λόγια από τη στιγμή που δεχτήκαμε την επίθεση. Κατανοητό! Ο Ζιάνγκι ήταν άντρας της και τώρα βρισκόταν σ' έναν τάφο από χιόνι, μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα.

«Νομίζεις πως είναι κάτι που δε μας λένε;» ρώτησα την Κόλλιερ.

Την είδα, στον Θόρυβο του Γουίλφ, να συνοφρύνεται. «Δεν μπορείτε να το δείτε – δε νομίζω», είπε. «Σας εμποδίζει κατά κάποιον τρόπο ο Θόρυβός σας. Δεν μπορεί να δει τον ίδιο του τον εαυτό».

«Τι εννοείς;»

«Δεν μπορώ να το περιγράψω κανονικά, αλλά είναι κάτι σαν... απουσία».

«Απουσία;» γρύλισε ο Γουίλφ.

«Ένα κενό. Κάτι που λείπει. Κάτι που ήταν εδώ προηγουμένως και τώρα δεν είναι». Ξάπλωσε και κάρφωσε το βλέμμα της στην οροφή. «Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Αυτοί οι Σπακλ δεν είναι σαν τους άλλους που συναντήσαμε, και τώρα ο Θόρυβός σας μοιάζει λιγάκι με τον δικό τους».

«Χμμ», αναρωτήθηκε ο Γουίλφ.

«Μπορεί να έχει να κάνει με τον Χιονότοπο», είπα.

Η Κόλλιερ αναστέναξε. «Δεν το βρίσκω και πολύ καθησυχαστικό αυτό».

Οι Σπακλ μάς είχαν πει πως ο Χιονότοπος ήταν ένας τρομακτικός γίγαντας, που δεν μπόρεσαν ποτέ να τον ξεφορτωθούν. Ένα είδος αρπακτικού πολικού πλάσματος, που είχε με κάποιον τρόπο αποκτήσει την ικανότητα να μυρίζεται τα θηράματά του, ακολουθώντας τα πιο άσχημα σημεία του Θορύβου τους, τα σημεία που δείχνουν τρόμο, θυμό, πανικό – γενικά, τα σημεία που φέγγουν πιο δυνατά όταν το πλάσμα επιτίθεται. Όσο περισσότερο φοβάται το

θήραμά του, τόσο περισσότερο φέγγουν αυτά τα σημεία, σαν φάρος για τον Χιονότοπο.

Από γενιά σε γενιά, οι Σπακλ που ζουν σ' αυτά τα μέρη έμαθαν πώς να κρύβονται στο χιόνι, αλλά και στον Θόρυβό τους. Αυτό ήταν το παράξενο πράγμα που πάθαμε εγώ κι ο Γουίλφ κι ο Μίκκελσεν όταν νιώσαμε ξαφνικά καλύτερα. Αυτοί οι Σπακλ είχαν βρει τρόπο να διώχνουν από τον Θόρυβό τους τον θυμό και τον φόβο, έτσι που να δυσκολεύεται να τους δει ο Χιονότοπος. Και σιγά σιγά απέκτησαν το προνόμιο –μάλιστα!– να απαλλαγούν εντελώς από τον θυμό και τον φόβο και να κάνουν το σπίτι τους σ' αυτό εδώ το μέρος ένα από τα πιο ειρηνικά που υπάρχουν σ' αυτό τον Θορυβώδη, τόσο Θορυβώδη πλανήτη.

«Όμως, απ' τους τέσσερις συναδέλφους μας που σκότωσε οι τρεις ήταν γυναίκες», είχε πει η Κόλλιερ στον επικεφαλής Σπακλ. «Δεν είχαν Θόρυβο». Και πάλι είχε σηκωθεί ένα κύμα οίκτου, επειδή εκείνη δεν είχε Θόρυβο. «Και σταματήστε αμέσως να κάνετε αυτό το διαολεμένο πράγμα», είχε ξεσπάσει τον θυμό της.

Φοβάμαι πως αυτό μπορεί να μπέρδεψε χειρότερα τον Χιονότοπο, έδειξε τότε ο Σπακλ. Στο κάτω κάτω ζώο είναι και τα σώματά σας έχουνε υψηλότερη θερμοκρασία από τα δικά μας – μπορεί να το καταλάβει. Σίγουρα δεν ήξερε τι πλάσματα ήσαν, κι άμα άκουσε ουρλιαχτά και τρεξίματα αλλά όχι φωνή...

«Πατί δεν το σκοτώνετε;» ρώτησε ο Γουίλφ.

Προσπαθούμε, έδειξε ο Σπακλ – και σώπασε.

Ωστόσο, ένιωσα πάλι τον φόβο μου να ελαττώνεται τόσο πολύ που όταν η Κόλλιερ είπε, «Δε φαίνεται, διάολε, να καταφέρνετε πολλά», ντράπηκα για την απρέπειά της.

«Τον συνήθισαν», είπε ύστερα. «Αυτό είναι. Αποστείρωσαν μέσα τους και το παραμικρό ίχνος φόβου και θυμού, κι έτσι, δεν τους ενοχλεί πια. Πατί να τον σκοτώσουν;»

«Ή μπορεί να είναι συμβιωτικό είδος», είπε η Φουκουνάγκα, γυρίζοντας προς το μέρος μας.

«Συγγνώμη, Κόννι», είπε ο Γουίλφ, νομίζοντας πως διακόψαμε τις προσευχές της.

Του έγνεψε πως δεν πειράζει. «Πάνω που τέλειωνα. Η Κόλλιερ έχει δίκιο. Υπάρχει κάτι που δε μας λένε. Και νομίζω πως έχει σχέση με τη συμβίωση». Μας κοίταξε μέσα στο σύθαμπο του σπηλαίου. Το βλέμμα της, θλιμμένο. «Έχουν λόγο να ζουν μέσα στη γαλήνη, και το πλάσμα εκεί έξω τους δίνει μερικούς ακόμα λόγους για να το κάνουν».

Έπεσε γενική σιωπή, πριν η Κόλλιερ πει τελικά: «Εννοείς πως...»

Αλλά δε συνέχισε.

«Τι;» ρώτησα. «Τι πήγαινες να πεις;»

«Σίγουρα δεν μπορεί να είναι όλα τόσο ειρηνικά», είπε η Φουκουνάγκα. «Κι έπειτα, αυτό το πράγμα εκεί έξω πρέπει να φάει».

«Θες να πεις ότι *θυσιάζουνε*;» είπε ο Γουίλφ. «Αυτό θες να πεις;»

Προσπάθησα να το σκεφτώ, αλλά ο Θόρυβός μου μπερδεύτηκε και ένιωσα κάτι μέσα μου να λέει πως όχι, όλα ήταν μια χαρά. Ήταν πολύ παράξενο, εντελώς αταίριαστο. Ένιωσα καλά, αλλά εκνευρίστηκα κι ήθελα να σταματήσει αυτό.

«Δεν είδαμε καμιά απειλή στον Θόρυβό τους», είπα. «Τίποτα. Δεν μπορείς να τους κατηγορείς...»

«Δεν τους κατηγορώ», είπε η Φουκουνάγκα. «Και δε χρειάζεται να υπάρχει απειλή, έτσι; Μπορεί να λυπούνται γι' αυτό, αλλά να έδωξαν τη λύπη».

«Δεν είναι έτσι οι Σπακλ», διαμαρτυρήθηκα. «Μας βοήθησαν σ' όλο τον δρόμο. Ο Ουρανός τούς είπε...»

«Αυτοί εδώ δεν έχουν σχέση με τον Ουρανό», είπε η Κόλλιερ. «Θυμάσαι τι μας είπαν; Είναι ατάρκεις».

«Κι αν όντως συμβαίνει αυτό», είπε η Φουκουνάγκα, «μπορεί να υπάρχει λόγος. Μπορεί να μην τους θέλουν οι άλλοι Σπακλ».

«Μπορεί να τους απομάκρυναν», είπε η Κόλλιερ.

«Φαντάζεσαι διάφορα από το τίποτα», είπα. «Κάτι τρομερό συνέβη, αλλά δεν μπορείς να κάνεις...»

«Μας λένε ψέματα», είπε η Ντόσον από το στρώμα της. «Δε σκέφτηκαν πως το βλέπω. Το βλέπω, όμως». Γύρισε πάλι και κάρφωσε το βλέμμα της στον τοίχο, συνεχίζοντας να ψιθυρίζει.

«Νομίζω πως μπορεί να έχει δίκιο», είπε η Κόλλιερ. «Τα χάσματα στον Θόρυβό σας, ο τρόπος που τον μπλοκάρουν, αφαιρώντας οτιδήποτε κακό... Τελικά υπάρχει κάτι που δε θέλουν να ξέρουμε».

«Πάντως δεν είναι *θυσία*», είπα. «Σου θυμίζω πως μας έσωσαν».

«Ναι, αμέ», είπε ο Γουίλφ αργά και ύστερα πάλι: «Αμέ τι, αυτό 'ναι αλήθεια». Αγκάλιασε το σώμα του, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος. «Αλλά δε μ' αρέσει να βάζουνε χέρι στον Θόρυβό μου χωρίς να με ρωτήσουνε». Κοίταξε πρώτα την Κόλλιερ και ύστερα τη Φουκουνάγκα. «Την κοπανάμε;»

«Όσο πιο γρήγορα μπορούμε», είπε η Κόλλιερ και η Φουκουνάγκα συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι.

«Σας διαβεβαιώνω πως δεν έχω ξανακοιμηθεί βράδυ τόσο καλά», είπε ο Μίκκελσεν το επόμενο πρωί. Ύστερα χαμογέλασε: «Και σκεφτείτε πως κάποτε κοιμήθηκα επί εξήντα επτά χρόνια».

Ήταν ο μόνος που κοιμήθηκε. Οι υπόλοιποι –εκτός από την Ντόσον, που μουρμούριζε κάθε τόσο στη γωνιά της– κουβεντιάζαμε όλη νύχτα, χωρίς να καταλήξουμε πουθενά.

Η ειρωνεία ήταν πως εγώ, που είχα κάθε λόγο να μην εμπιστεύομαι τους Σπακλ, αφού με τύφλωσαν, τους υπερασπιζόμουν. Σίγουρα η όλη υπόθεση είχε κάτι παράξενο, αλλά μπορεί να υπήρχαν άλλοι λόγοι για να αποκοπεί ένας θύλακας από τη φωνή των Σπακλ: η απόσταση, ο καιρός, ο τρόπος ζωής που αναγκάστηκαν να ακολουθήσουν...

Κανείς δεν είχε συγκεκριμένη απάντηση, αλλά όλοι ενοχοποιούσαν τον τρόπο ζωής τους.

Εκτός από τον Μίκκελσεν.

«Έλεος, τι βιάση είναι αυτή;» είπε. «Τι βιαστικοί άνθρωποι!» Ξάπλωσε στα στρωσίδια του. «Εγώ θα μείνω».

«Θα μείνεις;» είπε καχύποπτα η Κόλλιερ. Ο Θόρυβος του Μίκκελσεν δεν εννοούσε μια σύντομη επίσκεψη. Εννοούσε...

«Ήρθαμε εδώ για να εξερευνήσουμε, έτσι δεν είναι;» είπε. «Λοιπόν, να τι κάνουν οι εξερευνητές. Συναντάνε νέους λαούς, βρίσκουν κοινό έδαφος επικοινωνίας και μελετάνε τις διαφορές τους».

«Αλλά εδώ κάποιο λάκκο έχει η φάβα», είπε ο Γουίλφ.

«Υποτιμάς συνειδητά το ζήτημα επειδή σ' έκαναν να νιώσεις καλά», είπε η Φουκουνάγκα στον Μίκκελσεν.

«Είμαι μεγάλος άνθρωπος, Κόννι», είπε εκείνος και της έριξε μια βλοσυρή ματιά. «Μπορώ να παίρνω τις δικές μου αποφάσεις – κατά συνείδηση».

«Ναρκωμένος από τον Θόρυβό τους;» είπε η Κόλλιερ.

«Καλύτερα, παρά ναρκωμένος από τον φόβο», της αντιγύρισε ο Μίκκελσεν.

Ο καιρός καθάρισε, έδειξε μια φωνή από την είσοδο. Ήταν ο επικεφαλής Σπακλ. Το πρωινό είναι ηλιόλουστο.

Και γι' άλλη μια φορά, ένιωθα τον Θόρυβό μου να κατακλύζεται από φως και ζεστασιά. Δεν ανησυχούσα για τίποτα πια. Πραγματικά, συμφωνούσα απόλυτα με τον Μίκκελσεν, που ήθελε να μείνουμε. Καταπληκτική ιδέα. Αυτός ο λαός, αυτός ο υπέροχος λαός...

«Πρέπει να γυρίσουμε στο σκάφος», είπε αποφασιστικά η Κόλλιερ.

Γύρισα έκπληκτος, σαν να μου είχε ρίξει κάποιος ένα ποτήρι με παγωμένο νερό. Ακόμα και ο Θόρυβος του Γουίλφ ξαφνιάστηκε. Η Κόλλιερ και η Φουκουνάγκα μάς κοιτούσαν επιφυλακτικά, αφού εννοείται πως η απομάκρυνση του φόβου δε λειτουργούσε σε όσους δεν είχαν Θόρυβο.

Πράγμα που φαίνεται πως μας έσωσε.

Θα σας δείξω τον δρόμο, είπε ο Σπακλ.

Δε μας άφησαν να φύγουμε πριν μας εφοδιάσουν με τρόφιμα για τον δρόμο.

«Θέλουν να μας παχύνουν για να εξευμενίσουν τον θεό τους», μουρμούρισε η Κόλλιερ.

«Αυτό είναι σκέτο μίσος, μια εθνοκεντρική ανοησία», της αντιγύρισε ο Μίκκελσεν πανευτυχής – πράγμα που έκανε τα λόγια του να ηχούν εντελώς τρελά.

Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Και για πρώτη φορά ούτε και ο Γουίλφ, γεγονός που μου προκάλεσε –και νομίζω και στη Φουκουνάγκα και στην Κόλλιερ– ακόμα περισσότερη ανησυχία. Η Ντόσον ερχόταν πίσω μας, ψιθυρίζοντας ακόμα.

Ο επικεφαλής Σπακλ μάς πήγε στην έξοδο, με τα θερμιά κατευόδια όλων των Σπακλ του θύλακα να μας ακολουθούν. Έσπρωξε μια πλάκα από πάγο, που άνοιξε σαν πόρτα. Η λάμψη του ήλιου, που καθρεφτιζόταν στον πεντάκαθαρο λευκό ορίζοντα, κόντεψε να μας τυφλώσει. Φόρε-

σαν όλοι αμέσως γυαλιά ηλίου κι ο κόσμος, όπως τον έβλεπα μέσα από τον Θόρυβό τους, πρόβαλε τώρα σκιερός. Παντού απλωνόταν λευκό, αλλά στο βάθος ξεχώριζε το δάσος. Κάπου ανάμεσα σε εκείνα τα δέντρα βρισκόταν το σκάφος μας.

Το εισιτήριό μας για το σπίτι. Παρόλο που θα επιστρέψαμε με τέσσερα πτώματα, πτώματα που έπρεπε να μαζέψουμε στον δρόμο – δουλειά που ακόμα και ο Μίκκελσεν με τον πανευτυχή Θόρυβό του κάθε άλλο παρά ανυπομονούσε να κάνει.

«Θα γυρίσουμε μόνοι μας», είπε η Κόλλιερ στον Σπακλ, καθόλου επιθετικά, αλλά με τόνο που δε σήκωνε αντιρρήσεις. «Ευχαριστούμε για την προθυμία».

Ο Σπακλ έδειξε να εκπλήσσεται: *Μα, είναι μεγάλη απόσταση. Εύκολα χάνεται κανείς...*

Η Κόλλιερ είχε ήδη έτοιμο ένα μικρό τάμπλετ. «Πλοηγός. Θα μας πάει κατευθείαν στο σκάφος μας».

«Εγώ δε βλέπω ακόμα γιατί να φύγουμε», είπε χαρούμενα ο Μίκκελσεν, μασουλώντας λίγο από το παστό κρέας που μας είχαν δώσει.

Θα μπορούσα να έρθω μαζί σας για προστασία, έδειξε ο Σπακλ. Συνήθως, ο Χιονότοπος δεν επιτίθεται όταν είναι τόσο καλός ο καιρός, αλλά μπορώ να σας βοηθήσω να ηρεμήσετε τις φωνές σας...

«Εμένα δεν μπορείς να με βοηθήσεις να ηρεμήσω τη δική μου», είπε ψυχρά η Κόλλιερ. «Και ειλικρινά θα το διακινδύνευα. Πάει και τέλειωσε».

Μα...

«Νομίζουν πως θα μας θυσιάσετε ή κάτι τέτοιο», είπε ο Μίκκελσεν με το στόμα γεμάτο. «Τη στιγμή μάλιστα που κι ένας εντελώς χαζός θα μπορούσε να καταλάβει πως δε γίνονται τέτοια πράγματα μια τόσο όμορφη μέρα».

Ο Θόρυβος του Σπακλ συνταράχτηκε. Νομίζετε πως μπορούμε να κάνουμε τέτοιο πράγμα;

Θα υποτιμούσα εντελώς τη σιωπή που ακολούθησε αν τη χαρακτηρίζα αμήχανη.

«Μας μεπερδεύετε», είπε τελικά ο Γουίλφ. Έδειξε τον Μίγκελσεν. «Τούτος εδώ είναι ήσυχος σαν πιτσούνι κι αυτή...» έδειξε την Κόλλιερ «... μαρουτιασμένη σαν λύκος». Κατσούφιασε. «Κανείς τους δεν είναι έτσι – ούτε πιτσούνι ούτε λύκος».

Αποκτήσαμε τις δικές μας συνήθειες, είπε ο Σπακλ, με τον Θόρυβό του να δονείται από πραγματική αγανάκτηση. Συνήθειες που τις τελειοποιήσαμε για πάρα πολλές γενιές και μας προσφέρουν μια ευχάριστη ζωή, ασύγκριτη με κάθε άλλο μέρος της φωνής...

«Και αποκομμένη», είπε η Κόλλιερ. «Σχεδόν σαν να έχετε κάτι να κρύψετε».

Ο Σπακλ μαζεύτηκε. Λυπάμαι, όλοι λυπόμαστε που σας επηρεάζουν έτσι οι συνήθειές μας. Δεν έχουμε συνηθίσει με πλάσματα σαν κι εσάς, αλλά σας αντιμετωπίζουμε σαν αδέρφια, παρόλο που οι μισοί είσαστε βουβοί...

«Δεν είμαι βουβή», έτριξε τα δόντια της η Κόλλιερ.

Κι εσείς μας ξεπληρώνετε την εκτίμησή μας με θυμό και καχυποψία και κατηγορίες και αχαριστία.

Προχωρούσε ανάμεσα στις λέξεις, μαζεύοντας μια μια τις πιο σαφείς από τον Θόρυβό μας.

«Τέσσερα μέλη του πληρώματός μας είναι νεκρά», είπε η Φουκουνάγκα, πιο ήρεμα αλλά με το πείσμα και τον φόβο της Κόλλιερ. Η Ντόσον βρισκόταν παράμερα, κοιτάζοντας επίμονα ποιος ξέρει τι στον ορίζοντα, και ο Μίγκελσεν συνέχιζε να τρώει, όπως ένα παιδί το γλυκό του.

Το λάθος δεν είναι δικό μας, είπε ο Σπακλ. Δικό σας είναι.

Έρθατε στην περιοχή μας, χωρίς να ξέρετε τους κινδύνους που σας περιμέναν.

«Κανείς δεν είχε ακούσει για σας!» φώναξε η Κόλλιερ. «Κανείς δεν ήξερε πως βρισκόσασταν εδώ. Γιατί; Για ποιο λόγο;»

Αρκετά άκουσα νομίζω...

«Το χιόνι έρχεται», ψιθύρισε η Ντόσον.

Κοιτάξαμε όλοι. Ο ουρανός κατά τον βορρά, πέρα, πάνω από τον πάγο, δεν ήταν πια γαλανός. Τον είχαν κατακλύσει σύννεφα, που έτρεχαν πιο γρήγορα κι από άνθρωπο, όπως χθες.

Και τότε ήρθε το μουγκρητό από το δάσος.

Εσύ το κάλεσες, έδειξε ο Σπακλ. Με τον θυμό σου...

«Με τον δικό σου θυμό», είπε η Κόλλιερ. «Ξέχασες πως μένα δεν μπορεί να με ακούσει;»

Όμως, ο Σπακλ είχε πάψει πια ν' ακούει. Έκλεισε τα μάτια και...

Να τη πάλι εκείνη η αίσθηση: τα πάντα ανάλαφρα, τα πάντα λουσιμένα στο φως. Ακόμα και το κύμα τρόμου που με πλημμύρισε όταν ακούστηκε το μουγκρητό εξαφανίστηκε, σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Ποτέ στη ζωή μου δεν ένιωσα περισσότερη γαλήνη.

Η Κόλλιερ μου έδωσε ένα σιγανό χαστούκι. «Ξεκόλλα!» φώναξε. «Αντε! Πάμε πίσω!»

Όμως, ο Σπακλ βρισκόταν ήδη στην είσοδο της στοάς. Μας έκλεινε τον δρόμο.

Δεν είστε πια ευπρόσδεκτοι – με δική σας ευθύνη, έδειξε. Δεν πρόκειται να θέσω τον θύλακα σε κίνδυνο.

«Θα μας παρατήσεις εδώ έξω;» ρώτησε η Φουκουνάγκα.

Μόνοι σας παρατήσατε τους εαυτούς σας, έδειξε ο Σπακλ και υπήρχε τόση απρόσμενη θλίψη στον Θόρυβό του που ξαφνικά διστάσαμε και του δώσαμε χρόνο να μας κλείσει την πόρτα.

«Όχι!» είπε η Κόλλιερ και χύθηκε καταπάνω στην πλάκα του πάγου. Μα, δεν υπήρχε τίποτα να πιαστεί, τίποτα να κρατηθεί, κι έτσι έσκασε πάνω της, σαν να έσκαγε απλά πάνω σ' έναν σωρό χιόνι. Γύρισε και μας κοίταξε σοκαρισμένη. «Μας έκλεισαν έξω. Μας παράτησαν εδώ».

Ο Μίκελσεν σήκωσε τους ώμους με φανερή αδιαφορία. «Λοιπόν, να τι καταφέραμε».

Μέσα στον Θόρυβο του Γουίλφ –που ήταν παράταιρα γαλήνιος, όπως η δική μου αίσθηση– είδα τις γροθιές της Κόλλιερ να ετοιμάζονται να σκάσουν σαν οβίδες στο πρόσωπο του Μίκελσεν, αλλά ήρθε πάλι το μουγκρητό και μείναμε όλοι ασάλευτοι.

«Δεν πάμε καλά – όλοι μας», είπε Γουίλφ. «Αυτό που 'ναι στον Θόρυβό τους κάτι μου 'κανε και μένα και του Λι και του Μίκελσεν, ντάξει, αλλά πάω στοίχημα πως σας έπιασε και σας – αλλιώςίκα».

Είδα την Κόλλιερ να σφίγγει και να ξεσφίγγει τις γροθιές της, παλεύοντας μ' έναν θυμό ανεξέλεγκτο ακόμα και για την κατάστασή μας, που ήταν ήδη ανεξέλεγκτη.

«Να καθαρίσουμε το νιονιό μας, αυτό πρέπει», συνέχισε ο Γουίλφ «Θυμηθείτε ποιοι είμαστε».

Το μουγκρητό ήρθε πάλι, κάπου από το δάσος. Δε βλέπαμε τίποτα. Μπορεί να κρυβόταν στα δέντρα και να περιμένε, να μην ήθελε να βγει στο ανοιχτό έδαφος.

«Πρέπει να φύγουμε απ' αυτό το μέρος και να μην ξαναγυρίσουμε ποτέ», είπε η Κόλλιερ.

«Α, γεια σου», είπε ο Γουίλφ.

«Μαρία», είπε η Φουκουνάγκα πλησιάζοντας με τρόπο

την Ντόσον και χαϊδεύοντάς τη στην πλάτη. «Πρέπει να φύγουμε».

«Δε θα τα καταφέρουμε – θα τα καταφέρουμε;» ήταν το μόνο που είπε εκείνη, χαμογελώντας νευρικά.

«Ναι», είπε αποφασιστικά η Κόλλιερ. «Ναι, θα τα καταφέρουμε».

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τόσο αναστάτωση», είπε ο Μίκελσεν.

«Το καλό που σου θέλω, πάψε», είπε η Κόλλιερ. «Ετούτη τη στιγμή».

Ο Γουίλφ μ' έπιασε απ' το χέρι, έτοιμος να με οδηγήσει. «Όλοι μαζί τώρα», είπε. Κοίταξε προς το δάσος καθώς ακούστηκε άλλο ένα μουγκρητό. «Πρέπει να τα βάλουμε με το τέρας, θέμε δε θέμε».

«Το σκάφος είναι προς τα εκεί», είπε η Κόλλιερ, δείχνοντας με τον πλοηγό στο βάθος, προς τα δεξιά. Αν μη τι άλλο, ήταν λίγο πιο πέρα από το μουγκρητό. «Είναι μέσα στο δάσος. Το τέρας μπορεί να μπει εύκολα ανάμεσα σε εμάς και στο σκάφος καθώς τρέχουμε, αλλά είναι η μόνη διέξοδος που έχουμε».

«Συμφωνώ», είπε η Φουκουνάγκα.

«Κι εγώ», είπα.

«Α, γεια σου», είπε ο Γουίλφ. «Τρέχουμε. Κοιτάξτε νάμαστε μαζί όσο μπορούμε».

Η Κόλλιερ συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι και έριξε μια ματιά στον Μίκελσεν. «Είναι ένα σχέδιο τόσο απλό που μπορούν να το ακολουθήσουν ακόμα κι όσοι δεν είναι εντελώς μαζί μας». Του έπιασε το χέρι. Εκείνος φάνηκε σαν να το διασκέδαζε. Το ίδιο έκανε και η Φουκουνάγκα, πιάνοντας απαλά το χέρι της Ντόσον.

Το μουγκρητό ξανακούστηκε, βαθιά στο δάσος ακόμα, αλλά όσο πήγαινε πλησίαζε. Τα σύννεφα κι ο άνεμος ξεχύνονταν ακόμα από τον βορρά. Θα μας πρόφταιναν πριν το καταλάβουμε.

Μια άγρια χιονοθύελλα από τη μία, ένα τέρας από την άλλη.

Μετά, η Κόλλιερ είπε απλά: «Τρέξτε».

Και τρέξαμε.

Ο άνεμος δυνάμωσε αισθητά καθώς τρέχαμε στην παγωμένη απλωσιά. Ο Θόρυβος του Γουίλφ είχε γίνει τώρα σχεδόν κανονικός κι ένιωθα μέσα του τον φόβο μου όλο και να μεγαλώνει καθώς υποχωρούσε αυτό που μας έκανε να τον αντιμετωπίζουμε σαν να ήταν κάποιων άλλων. Η Ντόσον είχε σκύψει το κεφάλι κι έτρεχε με τη Φουκουνάγκα, χωρίς ψιθύρους και διαμαρτυρίες, ακόμα κι όταν σωριάστηκε μερικές φορές στο φρέσκο χιόνι που είχε πέσει το βράδυ. Μόνο ο Μίκκελσεν, που τον τραβούσε η Κόλλιερ, συνέχιζε να μην αντιλαμβάνεται την κατάσταση. Το μόνο που έβλεπα στον Θόρυβό του ήταν μια τεράστια απορία γιατί έπρεπε να τρέχουμε τόσο γρήγορα αφού όλα ήταν μια χαρά.

Το μουγκρητό ερχόταν ακόμα από το δάσος, σαν να ήξερε το τέρας πως το πλησιάζαμε – πράγμα που υποθέτω πως ήταν αλήθεια– και περίμενε είτε να διασταυρωθούμε στην άκρη των δέντρων ή να μας σαρώσει η θύελλα και να πέσει πρώτο εκείνο πάνω μας.

«Δεν έχουμε όπλα», είπε η Φουκουνάγκα καθώς τρέχαμε και παρόλο που όλοι το ξέραμε, για μια στιγμή θεωρήσαμε πως έπρεπε να τσεκάρουμε τους ώμους και τις ζώνες μας.

«Όχι», απάντησε ο Γουίλφ, κρατώντας με να μην πέσω, καθώς είχα αρχίσει να παραπατάω.

«Διακόσια μέτρα για το σκάφος», ανακοίνωσε η Κόλλιερ από μπροστά. «Μη σταματάτε. Όσο πιο γρήγορα μπορείτε».

Είχαμε φτάσει σχεδόν στην άκρη του δάσους, κι ο άνεμος ήταν τόσο δυνατός που έμοιαζε να μας σπρώχνει καταπάνω στα δέντρα.

Το μουγκρητό ακούστηκε πάλι – τόσο κοντά που νόμισα πως θα έσπαγαν τ' αυτιά μου.

«Δε θα τα καταφέρουμε», ψιθύρισε η Ντόσον.

«Αν χωριστούμε», είπα, «κάποιος πρέπει να πάει στο σκάφος και...»

«Εκεί είναι!» ούρλιαξε η Φουκουνάγκα.

Και με μια ανυπομονησία που έδειχνε πως ήξερε ότι ήμασταν πολύ κοντά ώστε να μας αρπάξει, η σκιά που είχε σκοτώσει τη Φόστερ, τον Ζιάνγκ, τη Σταμπς και την Τζέφφερσον παραμέρισε δύο γιγάντια δέντρα και βγήκε από το δάσος, προχωρώντας καταπάνω μας.

Και πριν μας τυφλώσει η θύελλα, πριν μας τυλίξει το χιόνι...

Τρεμόσβησε για μια στιγμή μπροστά μας η μορφή του.

«Θεέ μου», είπε δίπλα μου η Κόλλιερ.

Γιατί δεν ήταν ένα πλάσμα των χιονιών, με πυκνή γούνα και μυτερά δόντια και νύχια. Δεν ήταν κανένα από τα είδη του Νέου Κόσμου, καμιά παραλλαγή αρκούδας, τίγρη, ακόμα και δεινόσαυρου. Δεν ήταν ούτε μυθικός δράκος ούτε υπερφυσικό πλάσμα από χιόνι και κοφτερό πάγο, έτοιμο ν' αρπάξει το παγωμένο σώμα σου και να το κομματιάσει.

Ήταν πέντε μέτρα ψηλό και σίγουρα υπήρξε κάποτε Σπακλ.

* * *

Έμοιαζε γέρικο. Το δέρμα του είχε ανοίξει και επουλωθεί τόσες φορές που έμοιαζε περισσότερο με παμπάλαιο ροζιασμένο δέντρο παρά με οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα. Τα πάντα πάνω του ήταν αλλόκοτα παραμορφωμένα. Το δέρμα του, μια γαλαζωπή λάμψη στο φόντο της παγωνιάς, έμοιαζε να κυματίζει σε κάθε κόγχη, κάθε άρθρωση, καθώς η σάρκα έκανε του κεφαλιού της πάνω στον συμπαγή, υπερανπτυγμένο σκελετό. Ψηλά στο πρόσωπό του μας κοιτούσαν δυο μάτια Σπακλ. Η μύτη του ήταν φανερό πως μας μύριζε, όπως κάθε αρπακτικό το θήραμά του. Το στόμα του: ένας αιμοβόρος εφιάλτης γεμάτος κυνόδοντες.

Όμως, τίποτα απ' αυτά, ούτε το μέγεθος, ούτε η δύναμη, ούτε τα χέρια που θα μπορούσαν να μας αρπάξουν και να μας ξεσκίσουν, ούτε το στόμα που θα μπορούσε να μας κατασπαράξει, δεν ήταν τόσο φρικτό όσο ο Θόρυβός του, που τώρα ήμασταν πολύ κοντά για να τον ακούσουμε καθαρά.

Το βουητό του ήταν πιο συμπαγές, πιο έντονο από των περισσότερων Σπακλ, πιο υπόκωφο αλλά όχι λιγότερο διαπεραστικό. Στην πραγματικότητα, κάθε χτύπος, αντί να στέλνει τον ήχο του προς τα έξω, έμοιαζε να κατευθύνεται προς τα μέσα, να μην μπορεί να ξεφύγει. Ήταν σταθερά πιασμένος στο κέντρο. Οι Σπακλ μάς είχαν πει πως ήταν επικίνδυνος.

Μα, δεν ήταν μόνο αυτό.

Ο Θόρυβος του τέρατος φλεγόταν, μάνιαζε, περιστρεφόταν με τρομακτική ταχύτητα και ήταν σαν να κοίταζες στην καρδιά της πιο απεγνωσμένης τρέλας, μιας τρέλας γεμάτης πληγές και οδύνη, μιας τρέλας που ακριβώς γι' αυτό δεν μπορούσε παρά ν' ανοίξει πληγές, να προκαλέσει οδύνη, όχι μόνο σε μας που μπορούσε να νιώσει τον Θόρυβό μας αλλά και στις γυναίκες της ομάδας μας, που

μπορούσε μόνο να τις μυρίσει – πράγμα που τον εξαργίω-
νε ακόμα περισσότερο, επειδή ένιωθε πως εκείνες δεν είχαν
πονέσει στη ζωή τους τόσο πολύ και τόσο καθαρά όσο
εκείνος κάθε λεπτό, κάθε μέρα, ποιος ξέρει για πόσα χρό-
νια, δεκαετίες ή και αιώνες.

«Χιονό-τοπος», ψιθύρισε ο Γουίλφ, καθώς για μια στιγ-
μή μείναμε όλοι ασάλευτοι, άλαλοι, ακούγοντας σε κάθε
ήχο της λέξης την αλήθεια ν' ανατέλλει. «Έκ-τοπος, ένας
αποδιοπομπαίος τράγος».

«Δεν μπορεί να έκαναν τέτοιο πράγμα», είπε η Φουκου-
νάγκα με απέραντη φρίκη. «Αποκλείεται».

«Συναρπαστικό!» είπε ο Μίκελσεν και κινήθηκε προς
το τέρας, με τα μάτια καρφωμένα στο τρομακτικό πρόσω-
πό του.

«Καρλ!» φώναξε η Κόλλιερ, για να τον σταματήσει,
αλλά ο Μίκελσεν δεν κρατιόταν.

«Πρέπει να το ψάξουμε», είπε. «Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο
πράγμα».

«Καρλ», είπε ο Γουίλφ. «Μην το πλησιάζεις, γύρνα πί-
σω».

Ακούσαμε μια στριγκλιά τρόμου πίσω μας, καθώς η
Ντόσον, ξεφεύγοντας από το κράτημα της Φουκουνάγκα,
άρχισε να τρέχει σαν τρελή προς την κατεύθυνση του σκά-
φους. Η Φουκουνάγκα χύθηκε πίσω της...

Ο Γουίλφ ήδη με τραβούσε να φύγουμε. «Καρλ!» φώ-
ναξε. «Μάγκι, παράτα τον άμα δε θέλει νάρθει. Πάμε!»

Αλλά η Κόλλιερ είχε κιόλας κάνει πίσω. Το τέρας δεν
είχε κάνει μέχρι στιγμής καμιά κίνηση. Κοιτούσε κάτω
σαστισμένο καθώς ο πανευτυχής Μίκελσεν βάδιζε κατα-
πάνω του, κουνώντας τα χέρια.

«Όχι, όχι», έλεγε. «Όλα καλά. Όλα καλά. Όλα θα πάνε
καλά».

«Τι κάνεις, Καρλ;» φώναξε η Κόλλιερ.

Ο Μίκκελσεν γύρισε προς το μέρος μας. «Δε βλέπετε πως υποφέρει;»

«Καρλ...» είπα...

«Δείτε», είπε ο Γουίλφ.

Και είδαμε, είδαμε τι εννοούσε με κείνο το «αποδιοπομπαίος τράγος». Ο Μίκκελσεν στεκόταν εκεί, μπροστά στο τέρας, χωρίς να φοβάται. Ο Θόρυβός του είχε επηρεαστεί πολύ από εκείνη τη διαδικασία που είχαν αναπτύξει με τα χρόνια οι Σπακλ του κοντινού θύλακα και τώρα μπορούσαμε να τη δούμε να εξελίσσεται ακόμα μέσα του.

Όλο τον φόβο, όλο τον έμφυτο τρόμο, όλο τον θυμό και τη θλίψη του μαζί, για ό,τι συνέβη στην ομάδα του. Μπορούσαμε να τα δούμε στον Θόρυβό του.

Μπορούσαμε να τα δούμε να *αναδύονται* στον Θόρυβό του.

Να μπαίνουν στον Θόρυβο του τέρατος.

Και να δένονται γερά εκεί.

Οι Σπακλ του θύλακα είχαν αποκτήσει ειρήνη και αρμονία και γαλήνη.

Όμως, ό,τι αποκτιέται πρέπει να πληρωθεί από κάποιον.

Ένας Σπακλ, επιλεγμένος ποιος ξέρει πώς και γιατί, έγινε αποθήκη για όλα τα αρνητικά συναισθήματα, για την οργή, τη θλίψη, τον φόβο. Τα μετέφεραν όλα μέσα σ' αυτό τον Σπακλ.

Κι έγινε τέρας. Παραμορφώθηκε το σώμα του, έγινε τεράστιο, αναγκασμένο να τρέφεται με οργή και πόνο.

Ο Χιονότοπος. Ο έκτοπος, ο αποδιοπομπαίος τράγος τους. Να υποφέρει όλα όσα δεν υπέφεραν εκείνοι.

Και το χειρότερο ήταν η σύγχυσή του. Βαθιά κάπου στον θυμό του δεν ήξερε γιατί ένιωθε έτσι, γιατί υπέφερε

τόσο. Ήξερε μόνο την απελπισία και τη μοναξιά και τη σύγχυση που τον κατέκλυζαν, καθώς όφειλε να πάρει κάθε φόβο που έπρεπε να νιώσει μπροστά του ο Μίκκελσεν.

«Καρλ», είπε πάλι η Κόλλιερ.

Όμως, ήταν πια πολύ αργά. Το τέρας έσκυψε, άπλωσε και τα δυο τεράστια χέρια του, άρπαξε σχεδόν μηχανικά τον Μίκκελσεν, του ξερίζωσε το κεφάλι, του έλιωσε τους ώμους και του ξεκόλλησε το δεξί χέρι.

«Γρήγορα!» ούρλιαξε η Κόλλιερ πίσω από μένα και τον Γουίλφ, που τρέχαμε ήδη.

Μας είχαν λούσει οι πίδακες του αίματος, που πετάγονταν από το σώμα του Μίκκελσεν – σε τέτοιο βαθμό που ένιωθα το χέρι μου να γλιστράει στο χέρι του Γουίλφ καθώς τρέχαμε, σαρώνοντας τη γη ανάμεσα στα δέντρα. Η θύελλα είχε πέσει πάνω μας για τα καλά. Ο άνεμος γέμισε αγριεμένο χιόνι.

Ξοδεύοντας ένα ακόμα λεπτό, για να διαπιστώσει ότι είχε λιανίσει εντελώς τον Μίκκελσεν, το τέρας ρίχτηκε πίσω μας, ανοίγοντας δρόμο ανάμεσα στα δέντρα και μουργκρίζοντας με μια μανία που έμοιαζε να λυγίζει ακόμα και τον άνεμο γύρω μας. Όποια κι αν ήταν η διαδικασία που έριξε τον Μίκκελσεν σε λήθαργο, είχε πάψει προ πολλού να επηρεάζει εμένα και τον Γουίλφ.

Μπορούσα να νιώσω τον τρόπο μου και μπορούσα να νιώσω τον δικό του.

«ΕΚΕΙ!» φώναξε η Κόλλιερ και είδαμε μέσα στη θύελλα το σκοτεινό περίγραμμα του σκάφους. Δεν υπήρχαν φώτα ούτε κανένα σημάδι πως η Ντόσον και η Φουκουνάγκα βρίσκονταν εκεί.

«Τρέξε!» φώναξα στον Γουίλφ, καθώς ένιωσα να τον εμποδίζω. «Άφησέ με και φύγε!»

«Γρήγορα!» ήταν το μόνο που είπε εκείνος και ανεβήκαμε πάνω σε κάτι βράχους σκεπασμένους με χιόνι...

Ένα γιγάντιο πέλμα βρόντηξε στη γη πίσω μας και ακούστηκε κάτι να τσακίζει...

«Γουίλφ!» ούρλιαξα καθώς ένας ξεριζωμένος κορμός δέντρου πέρασε ξυστά πάνω από τα κεφάλια μας κι έσκασε στα βράχια λίγο πιο πέρα...

Το μουσκεμένο από το αίμα χέρι μου γλίστρησε από το δικό του κι έπεσα από τους βράχους πάνω σε σκληρό χιόνι. Έπεσε κι ο Γουίλφ, σκάζοντας με δύναμη.

Όλα σκοτείνιασαν. Ο Γουίλφ είχε χάσει τις αισθήσεις του και δεν υπήρχε κανείς άλλος με Θόρυβο γύρω μας. Δεν μπορούσα να δω τίποτα. Μόνο τον άνεμο ένιωθα να με χτυπάει μέσα στο σκοτάδι.

«Γουίλφ;» είπα. «Κόλλιε;»

Άκουσα πάλι το μουγκρητό του τέρατος πολύ κοντά και κρύφτηκα ενστικτωδώς πίσω από τους βράχους, από τους οποίους μόλις είχα πέσει...

Και τότε συνειδητοποίησα πως έβλεπα.

«Γουίλφ;» ξαναείπα.

Αλλά δεν ήταν ο Γουίλφ.

Τον έβλεπα ξαπλωμένο στο χιόνι. Ασάλευτο.

Τον έβλεπα από ψηλά.

Ήταν ένα σχήμα εκεί κάτω, ένα σημάδι στον χιονότοπο, με τον λιπόθυμο Θόρυβό του πολύ σιγανό για ν' ακουστεί, αλλά ζωντανός, ακόμα ζωντανός.

Έτοιμος για κομμάτιασμα.

Είδα τον Θόρυβό μου να φεύγει από κει που κρυβόμουν. Το βλέμμα μου κινήθηκε μπροστά, στον βράχο, και είδα τον εαυτό μου όπως τον έβλεπε από ψηλά το τέρας, καθώς

ο φόβος μου ανέβαινε με σπείρες μέχρι μέσα του, τρέφοντάς το, προκαλώντας του περισσότερη μανία, περισσότερο πόνο, περισσότερη μοναξιά.

Και μέσα από τα μάτια του είδα την απόγνωσή του, είδα φευγαλέα πώς το επέλεξε ο θύλακας, πώς διαμαρτυρήθηκε, πώς το ανάγκασαν.

Πώς τον ανάγκασαν. Κάποτε ήταν κι αυτός ένας Σπακλ όπως όλοι οι άλλοι, ένα άτομο ξεχωριστό, με τη δική του οικογένεια, αλλά είχε χάσει σε κείνο το τρομακτικό τράβηγμα κλήρου...

Η μανία του δυνάμωσε όταν κατάλαβε πως τα διάβασα όλα αυτά...

Ο Θόρυβός του κοκκίνισε από μίσος...

Έσκυψε κι άπλωσε εκείνα τα φρικτά, αποκρουστικά νύχια του για να με κομματιάσει...

Ένα σφύριγμα έσκισε τον αέρα...

Και ένα δευτερόλεπτο πριν ο πύραυλος τον κάνει παρελθόν, ορκίζομαι πως ένιωσα στον Θόρυβό του έναν βόγχο ανακούφισης.

«Η Ντόσον του έριξε», είπε η Φουκουνάγκα, βάζοντας το τελευταίο κομμάτι του επιθέματος στην πληγή του Γουίλφ. Ήταν καλά, είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του – τώρα μπορούσα να βλέπω μέσα από τον Θόρυβό του –, αλλά ήταν καλυμμένος, όπως κι εγώ, από τα σπλάχνα του τέρατος, που είχαν χυθεί από την τρύπα που του άνοιξε ο πύραυλος.

«Σκότωσε τον άντρα μου», ψιθύρισε η Ντόσον από τη γωνιά του χώρου που χρησιμοποιούσαμε για ιατρείο.

«Έκανες το σωστό», της είπε η Κόλλιερ με απαλή φωνή. «Θα σκότωνε κι αυτούς. Θα μας σκότωνε όλους».

«Σκότωσε τον Χένρυ», ξαναείπε η Ντόσον και απομακρύνθηκε.

«Μου φαίνεται πως πρέπει να γυρίσουμε στο Χέβεν», είπε η Φουκουνάγκα. «Νομίζω πως η αποστολή μας τέλειωσε προς το παρόν».

«Συμφωνώ», είπε η Κόλλιερ.

«Α, γεια σου», είπε ο Γουίλφ.

«Το ελευθερώσαμε», είπα. «Το ένιωσα την ώρα που πέθαινε. Απαλλάχτηκε απ' όλον αυτό τον πόνο».

«Καλύτερα να μη μιλάς τόσο δυνατά...» είπε η Κόλλιερ, κουνώντας το κεφάλι προς την Ντόσον.

«Παρ' όλα αυτά, δε γινόταν να μην κάνει ό,τι έκανε», ψιθύρισα. «Τον έβαλαν κάτω και τον ανάγκασαν να πάρει όλα όσα δεν ήθελαν πια να αισθάνονται...»

«Μάλλον γι' αυτό αποκόπηκαν από τους άλλους Σπακλ», είπε η Κόλλιερ.

«Ή είχαν ήδη αποκοπεί», είπε η Φουκουνάγκα, κουνώντας το κεφάλι. «Τόση κτηνωδία...»

«Έρχονται», είπε η Ντόσον.

Κοίταξε τις οθόνες των θερμικών. Μέσα στη θύελλα, που όσο πήγαινε και αγρίευε, ξεχώριζαν οι υπέρυθρες σιλουέτες δεκάδων ή κι εκατοντάδων Σπακλ που πλησίαζαν.

«Δε νομίζω πως έρχονται για να μας ευχαριστήσουν», είπε η Κόλλιερ.

«Τους ξαναδώσαμε τον θυμό τους», συμπλήρωσε η Φουκουνάγκα.

«Πά' να φύγουμε προτού πλακώσουνε», είπε ο Γουίλφ.

Η Κόλλιερ συμφώνησε μ' ένα κούνημα του κεφαλιού και βγήκε από το ιατρείο. Την επομένη στιγμή ακούσαμε τις μηχανές να δουλεύουν και τη φωνή της από το πιλοτήριο: «Λύσσαξε ο αέρας. Προσδεθείτε. Θα κουνηθούμε πολύ».

Δεν αστειεύοταν. Το σκάφος τινάχτηκε και ύστερα έγει-

ρε καθώς απογειωνόμαστε, με τα θερμικά αποτυπώματα των Σπακλ να μας παρακολουθούν. Γείραμε άλλη μια φορά καθώς άρχισαν να μας ρίχνουν οξύ με τα όπλα τους. «Σε μερικά δευτερόλεπτα θα είμαστε εκτός πεδίου», ακούστηκε η Κόλλιερ από το πιλοτήριο.

Οι Σπακλ όλο και μίκραιναν στις οθόνες καθώς πετούσαμε μακριά. Χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα ακόμα για να σταθεροποιηθεί το σκάφος, να περάσουμε τα σύννεφα και να βγούμε ψηλά στον καθαρό νυχτερινό ουρανό.

Έτσι, φύγαμε. Ασφαλείς. Αφήνοντας πίσω μας τόσο πολλά. Ήταν σχεδόν πολύ εύκολο.

«Θα βρούνε άλλονα», είπε ο Γουίλφ, τρίβοντας το κεφάλι του. «Θα το ξανακάνουνε».

«Ο Μίκκελσεν», είπε σιγά η Φουκουνάγκα. «Η Φόστερ, η Τζέφφερσον, ο Ζιάνγκ, η Σταμπς». Σκέπασε με την παλάμη της το στόμα της καθώς άρχισαν να τρέχουν τα δάκρυά της.

«Να ειδοποιήσουμε τον Ουρανό», είπα. «Δε θα τους έχει υπόψη του. Οι Σπακλ που συναντήσαμε δεν ήξεραν τίποτα. Δε θα το άφηνε έτσι».

«Ήδη το φροντίζει», είπε η Κόλλιερ από το πιλοτήριο. «Έστειλα αναφορά, αμέσως μόλις απογειωθήκαμε. Οι οικογένειες των δικών μας πρέπει να το μάθουν».

Ύστερα βυθιστήκαμε στη σιωπή. Μπορούσα να νιώσω την ταραχή και τη θλίψη του Γουίλφ και δε χρειαζόταν να νιώσω τα συναισθήματα της Φουκουνάγκα, που έκλαιγε, ή της Ντόσον, που ήταν ακόμα σοκαρισμένη, καθώς ο πύραυλος που έστειλε στο τέρας δεν ήταν αρκετός για την απώλεια του άντρα της.

Μα, τότε δεν υπάρχει εκδίκηση – υπάρχει;

Επειδή ό,τι αποκτάς έχει το τίμημά του και κάποιος πρέπει να το πληρώσει.

Σκέφτηκα τους δικούς μου, πίσω στο σπίτι. Σκέφτηκα το τίμημα που πλήρωσαν για την ειρήνη.

Με πορεία πρόσω ολοταχώς και χωρίς στάσεις για ανεφοδιασμό, απείχαμε ακόμα δύο μέρες από το σπίτι. Κανείς δε μιλούσε. Πλυθήκαμε και ύστερα ετοιμάσαμε με τη Φουκουνάγκα ένα ήσυχο γεύμα. Ο Γουίλφ κι εγώ είχαμε σχεδόν τελειώσει, όταν ακούστηκε η Κόλλιερ από το πιλοτήριο: «Εισερχόμενο για σένα, Λι. Και για τον Γουίλφ. Το περνάω στο ιατρείο».

«Ευχαριστώ», είπα και χρησιμοποίησα τον Θόρυβο του Γουίλφ για να πάω σε μια οθόνη και ν' αγγίξω τα σωστά εικονίδια, ώστε ν' ανοίξει το μήνυμα.

Εμφανίστηκε ένα γνωστό πρόσωπο.

«Λι», είπε ζεστά η Βάιολα, με κατακόκκινα μάγουλα και δάκρυα έτοιμα να τρέξουν. «Μόλις το έμαθα».

«Είμαστε καλά», ήταν το πρώτο πράγμα που είπα. «Χάσαμε πολλούς, αλλά εγώ κι ο Γουίλφ καταφέραμε...»

«Χίλντυ», είπε ο Γουίλφ, χαιρετώντας τη Βάιολα με το όνομα που της είχε κολλήσει, για κάποιο λόγο που ούτε εκείνος ούτε εκείνη κατάφεραν να μας εξηγήσουν ποτέ.

Σκούπισε τα μάγουλά της. «Πόσο λυπάμαι, παιδιά. Ο Μπράντλυ μιλάει ήδη σε μερικές από τις οικογένειες». Έριξε μια γρήγορη ματιά στον Γουίλφ.

«Η Τζέιν θα σε καλέσει αμέσως μόλις κλείσω εγώ».

Ο Γουίλφ έβγαλε ένα γλυκό, στοργικό επιφώνημα.

«Ο Ουρανός είπε πως κυκλοφορούσαν φήμες για τον Χιονότοπο», συνέχισε εκείνη, «αλλά νόμιζαν πως ήταν ένα παραμύθι που λένε οι Σπακλ στα παιδιά τους για να κοιμηθούν. Έστειλε Σπακλ από τον κοντινότερο θύλακα να ρίξουν μια ματιά, να μαζέψουν τους νεκρούς της ομάδας

σας και να σιγουρευτούν πως δε θα ξανασυμβεί κάτι τέτοιο».

«Θεέ μου», είπα, νιώθοντας πάλι τον Θόρουβο του τέρατος. Όλη αυτή η απόγνωση, όλη αυτή η αίσθηση απώλειας. Κανείς δεν αξίζει να νιώθει έτσι.

Για μια στιγμή απλώθηκε σιωπή και ύστερα ο Γουίλφ έσκυψε στην εικόνα της Βάιολα. «Τα ρέστα;» είπε. «Έχει και ρέστα, δεν έχει;»

Ναι, έγνεψε εκείνη και της έτρεξαν κι άλλα δάκρυα, που δεν τα σκούπισε.

«Γι' αυτό καλούσα κάθε τόσο», είπε, αλλά δε φαινόταν να μπορεί να συνεχίσει.

«Χίλντυ...» είπε ο Γουίλφ.

«Συγγνώμη», είπε εκείνη. «Περάσατε τόσο πολλά, παιδιά. Δεν είναι σωστό ν' ακούτε τέτοια νέα στην κατάστασή σας...»

Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει.

Ήξερα τι μπορεί να ήταν αυτά τα νέα. Ήξερα πως μόνο αυτό μπορεί να ήταν.

«Όχι», είπα. «Μη μου πεις πως ο Τοντ...»

Έγνεψε πάλι ναι.

Και ύστερα έσκασε ένα χαμόγελο σαν τον ήλιο που ανατέλλει.

«Ξύπνησε», είπε κι άρχισε να χύνει ποτάμια δάκρυα χαράς. «Λι, Γουίλφ, ξύπνησε».

Πάτρικ Νεσ, Χιονότοπος (*Τριλογία Κινούμενο Χάος, 3η σύντομη ιστορία*)

Patrick Ness, Snowscape (*Chaos Walking Trilogy: 3rd short story*)

Copyright© Patrick Ness, 2010

Copyright© για το εξώφυλλο Walker Books Ltd., 2018

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

www.walker.co.uk

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020